

I

TEMNÁ ROMANTASY

FANTASMA

KAYLIE SMITH

PŘELOŽILA ŠÁRKA KRÁLÍKOVÁ

FANTASMA

Copyright © Kaylie Smith, 2024

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2025

Cover © Alexandra Purtan, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6617-8 (pdf)

KAYLIE SMITH

FANTASMA

HŘÍŠNÉ HRY
PRVNÍ DÍL

PŘELOŽILA ŠÁRKA KRÁLÍKOVÁ

*Pro ty, kteří se museli vlastnoručně vydrápat z temnoty,
a přesto se rozhodli být světlem pro ostatní.
Jsem na vás hrdá.*

HIERARCHIE PARANORMÁLNÍCH BYTOSTÍ

KRÁL ĎÁBLŮ

PRINC ĎÁBLŮ

ĎÁBLOVÉ

DÉMONI

*potomci ďábla
a jiné paranormální bytosti*

ĎASI

*potomci démona
a jiné paranormální bytosti*

Další nesmrtelné
paranormální bytosti

UPÍŘI

MĚŇAVCI

FAMILIÁROVÉ

DUCHOVÉ

Smrtelné
paranormální bytosti

NEKROMANTI

VĚŠTCI

ČARODĚJNICE

PŘÍZRACI

Klasifikace duchů

FANTOM

nejhmotnější a nejmocnější druh ducha

POLTERGEIST

duch, který je schopný ovládnout fyzickou schránku jiné bytosti

ZJEVENÍ

*nejčastější forma ducha, zcela nehmotná, a pokud ve fyzickém světě setrvá příliš
dlouho, aniž se přesune dál, může upadnout do podoby ghúla*

GHÚL

zjevení, které se proměnilo v otupělou, bezmyšlenkovitou bytost

OBSAH

PROLOG: Hříšná	11
1 Půlnoční kouzlo	13
2 Loučení	17
3 Zvěsti	25
4 Nekromantské záležitosti	33
5 Situace	39
6 Vloupání	43
7 Sama	51
8 Cena	57
9 Hrůza	61
10 Neznámý	71
11 Šepot	77
12 Proti pravidlům	87
13 Nervy	93
14 První úroveň	101
15 Havěť	1109
16 Tak těžké	117
17 Přísaha	121
18 Spalující otázka	129
19 Atmosféra	135
20 Druhá úroveň	141
21 Volala jsi	155
22 Potěšení	167
23 Zvláště uklidňující	177
24 Lekce	183
25 Třetí úroveň	191
26 Ochutnávka	199
27 Nová potrava	205
28 Svěřování	211

29	Padoušská teatrálnost	217
30	Tajemství	225
31	Čtvrtá úroveň	231
32	Rozptýlení	241
33	Lehkovážný sen	251
34	Pátá úroveň	261
35	Nebezpečné hlouposti	269
36	Prokletí	279
37	Brána šepotu	287
38	Noční můra	291
39	Něco zakázaného	297
40	Šestá úroveň	301
41	Zdrceně	307
42	Zármutek	313
43	Sedmá úroveň	315
44	Propletené	323
45	Zcela pohlčená	329
46	Dcera své matky	335
47	Srážka	345
48	Osmá úroveň	353
49	Srdce	359
50	Devátá úroveň	361
51	Spoutaný	365
52	Odpoutaný	373
 EPILOG: Odkaz		383
 Poznámka autorky k obsedantně-kompulzivní poruše		387
Poděkování		389

*„Jaká fantasmagorie je naše mysl
a jaké místo střetu rozličností!“*

Virginia Woolf, *Orlando*
překlad Kateřina Hilská

PROLOG

Hříšná

Ten ďábel měl hříšná ústa a hlas hladký jako bourbon.

„Jaké je tvé rozhodnutí?“ naléhal, zatímco ji konečkem ukazováčku hladil po jedné straně hrdla, jeho rty jen pár centimetrů nad zběsilým pulzem na straně druhé.

„Oklamal jsi mě,“ zašeptala.

Tomu se zasmál a jeho dech jí polaskal rozpálenou kůží.

Byl tak blízko, že skoro nedokázala přemýšlet.

Žilami se jí rozlila další vlna adrenalinu a všechny srozumitelné odpovědi se jí vyhýbaly, ale události vedoucí k této chvíli měla v paměti vypálené naprosto jasně.

Půlnoční kouzlo

TŘI NOCI PŘED FANTASMOU

Měsíční světlo se zalesklo na zlatém medailonu zavěšeném na studeném hrdle mrtvolky.

Ofélie Grimmová matčin srdcovitý přívěsek s horlivostí odepnula, načež vystoupila z kouzelného kruhu a rukama si zajela pod tmavě plavé kudrny, aby si ten důvěrný známý šperk připevnila na vlastní krk. Když se studený kov usadil na její kůži, po zádech jí přeběhl mráz.

Ofélie klesla nalevo od matčiny bledé mrtvolky na kolena, její sestra Genevieve ji sledovala zpovzdálí, pohroužená do ticha. Ofélie v ruce pevně sevřela stříbrnou čepel a její ostrou špičku přitiskla k měkké, slovinově bílé kůži na vnitřní straně svého předloktí. Řez byl hluboký, ale krátký. Z rány vyprýštila krev, stekla z ruky na zem před Ofélií a zabarvila jemnou bílou látku její noční košile děsivým odstínem rudé. Kolem se rozšířil ostrý pach železa a soli.

Ofélie nechala čepel s třeskotem spadnout na podlahu a Genevieve sebou trhla jako vylekaný zajíc. Ofélie si sestřiny bojácnosti nevšimla, škrtila zápalkou a vychutnala si syčení zapalovaného ohně v mrtvolném tichu sídla Grimmových. Natáhla se k nejbližší svíci a čekala, než se knot probudí k životu, přičemž z boku klepala na válec černého vosku. Při každém doteku v duchu odpočítávala.

Raz, dva, tři.

Když svíčka konečně chytla, Ofélie ji postrčila na její místo v kouzelném kruhu a ostatní voskové válce kolem neživého těla Tessie Grimmove okamžitě vzplály. Stíny sester Grimmových vystoupaly až ke stropu a sametové závěsy divoce zavlály.

Byla to Ofélie, kdo se probudil uprostřed teplé, propocené neworleanské noci a našel jejich matku strnule ležící na smetanovém šambré koberci. Klid noci nenarušily žádné zděšené výkřiky ani známky paniky nebo zločinu. Nepřišlo žádné varování před nebezpečím. Byla tam jen její matka rozvalená na podlaze, jako by se rozhodla, že si ten den namísto postele ustele na zemi v obývacím pokoji. Nebýt nepatřičného jiskření magie, jež Ofélii upozornilo, že se něco děje, nejspíš by svou matku našla až za svítání. A tou dobou by již mohlo být příliš pozdě.

Ofélie si za sebou matně uvědomovala tiché sestřiny kroky na rozvrzaných schodech, ale vlastními vzpomínkami se prohrabávala tak usilovně, že opomněla Genevieve varovat před hrůzostrašnou scénou, jež na ně dole čekala. Pátrala v paměti po potvrzení, že správně pokleřala na čelo své postele a že klouby prstů třikrát zatukala na zeď, než šla spát. Ale věděla, že to udělala. Nutkavé jednání už se jí stalo rutinou. Tohle nebyla její vina. Nemohla být. Všechno udělala dokonale.

Okamžik přemýšlela, jestli by nemohla mrtvolu nechat tak, jak je, a odejít do postele. Byla přesvědčená, že by do rána zmizela stejně jako všechny ostatní výplody její mysli. K činu ji však pohnal Genevievein srdceryvný vzlyk a závan moci ve vzduchu. Vyštěkla na Genevieve, aby našla krabičku sirek, a proběhla sídlem Grimmových do matčiny pracovny, kde chvíli horečnatě hledala sedm černých svící, které potřebovala, aby stihla kouzlo provést dřív, než jí ta příležitost navždy proklouzne mezi prsty.

Ofélie byla nyní nejstarší z Grimmů. Smrt matky z ní nečinila jen sirotka.

Pospíchej, dochází ti čas, zašeptal v její mysli stinný hlas, který ji užíral každou bdělou hodinu. *Jestli tu příležitost promrháš, bude to mít neblahé následky.*

Ofélie ten hlas odsunula stranou a namočila dva prsty do vlastní krve – dala si pozor, aby nesáhla za hranici kruhu svíček, jinak by ho porušila a zkazila kouzlo, na něž se připravovala celý svůj život. Tohle byla ta chvíle. Jedenáctá hodina. Její následující rozhodnutí ji nenávratně změní. Mohla by odmítnout kouzlo dokončit a zůstat taková, jaká je, jaká byla vždycky. Nebo by mohla zaplatit daň za pokračování rodinného odkazu.

„Nemusíš to dělat, Ofi,“ zašeptala ve tmě Genevieve. Znělo to skoro prosebně.

Jenže Ofélie nemohla být tou, kdo jejich rodinnou magii ukončí. Tento rituál sice navždy změní samotnou podstatu jejího já, ale kdyby ho nepodstoupila, zlomilo by to jejího ducha. Její potřeba být hodná a uspokojit každého, kdo od ní kdy něco očekával, byla zakořeněná hluboko v jejích kostech. Neodlučitelná od její duše.

Ofélie zavřela oči a zašeptala slova kouzla, které recitovala každý večer jako nesvatou modlitbu už od chvíle, kdy se naučila mluvit. Než zařikání dokončila, žár plamenů zesílil a její tělo v horkém vzduchu celé zčervenalo. Soustředila se na sílu prskající na její kůži. Nos jí naplnil hořký pach spáleniny. Vůně magie.

Když jí ze rtů steklo poslední slůvko, všechny černé svíčky jedna po druhé zhasly. Pramínky obsidiánového kouře stoupaly kolem kruhu a ona si sáhla rukou pod límec rozepnuté noční košile a prsty namočenými v krvi si přímo nad srdce nakreslila rudý znak.

Poté čekaly. Ofélie s nadějí. Genevieve se strachem.

Teplota v sídle poklesla o deset stupňů a ticho ztěžklo, tma byla náhle příliš nehybná. Ofélie na sobě najednou ucítila oči, jejich pohled se jí ze všech stran zavrtával do kůže. Byly to oči těch, které neviděla. Zatím.

Čekaly potmě zdánlivě nesnesitelně dlouhou dobu. Na velkých hodinách v předsíni ještě neodbila půlnoc, ale Ofélie měla dojem, že by to kouzlo už jistě mělo fungovat. Možná ho provedla špatně, třeba ta slova neodříkala správně nebo dostatečně zřetelně. Třeba to úplně zpackala –

Do kostí a každého centimetru její kůže se najednou zakously plameny a z hrdla jí vytryskl výkřik. Padla kupředu, na ruce, páteř jí zapraskala a prohnula se do nepřirozeného oblouku, ze rtů se jí dralo bolestné kvílení a tělo jí zaplavovala matčina magie. Přitiskla čelo k zemi, kaluž krve jí zbarvila obličej a z křiku již bezmála ochraptěla. Genevieve k ní přistoupila, aby jí konejšivě položila ruku na záda. Nemohla dělat nic než se dívat.

Když bylo konečně po všem, Ofélie se svalila na podlahu, kde zůstala ležet ještě dlouhou chvíli a snažila se popadnout dech. Nakonec se jí podařilo vstát, zhluboka se nadechla a do tmy zašeptala požadavek. Ten, který její osud zpečetí navždy.

Genevieve v úžasu poklesla brada, protože Oféliina žádost byla vyslyšena, svíčky se znovu zažehly. Tentokrát však byly plameny stříbřité modré. Grimmovsky modré.

Ofélie v okně zachytila svůj mihotavý odraz. Tmavé vlasy i tenká noční košile byly spleené krví. Červenou měla potřísněné své jako břitvu ostré lícní kosti, stékala jí po hřebeni jemně zašpičatělého nosu – ostře kontrastovala s její porcelánovou pleť. To však její pozornost neupoutalo. Oči, které jí pohled opětovaly, už totiž nebyly její. Duhovky už nebyly zářivě teple blankytné jako v dětství. Už neměly tu barvu, jakou si stále uchovávaly ty Genevieviny. Změnily se do strašidelného ledového odstínu, skoro zcela zbavené pigmentu. Byla to ta samá mrazivá barva, jakou měly oči jejich matky i jejich babičky na olejovém portrétu zavěšeném v předsíni. Ta samá, jakou se pyšnila každá žena z rodu Grimmových, která před nimi přijala magii jejich klanu.

Stejná jako mlžné, zářící obrysy zjevení, jež nyní viděla číhat ve stínech místnosti.

Grimmovská modř.

Projela jí jedovatá hrdost, ale následná vlna zármutku a strachu ji téměř srazila na kolena. Jedna část jejího já doufala, že se magie nepřenese, že jejich matka tuto rovinu, svět smrtelníků, ve skutečnosti neopustila, přestože její studená mrtvola u Oféliiných nohou svědčila o opaku. Jiná část jejího já, ta, která úspěšně dokončila kouzlo a uvolnila magii, jež jí nyní proudila žilami, byla spokojená.

Její pozornost zaujal mihotavý odraz ve skle. Zvědavé zjevení se na ni vědoucně zahledělo s náznakem úsměvu, načež se vytratilo.

„Do prdele, Ofí,“ zašeptala Genevieve a zatřesením vytrhla Ofélii z transu. „Jsi v pořádku?“

Ofélie neodpověděla, jen zvedla ruku, aby prstem pohladila medailonek na svém krku, a když ji v očích zaštíply první slzy, poklepala na něj.

Raz, dva, tři.

Při posledním klepnutí přidušeně zaklela a klopýtla dozadu, nevěřicně sklonila zrak ke šperku. Zadržela dech a čekala na potvrzení, že si to jen nepředstavovala.

O okamžik později se medailonek zachvěl znovu, jako by doprovázel pulz v jejím vlastním hrudníku.

Tep srdce.

DVĚ NOCI PŘED FANTASMOU

Člověk pocházející z rodiny aktivních nekromantů považuje za neobvyklé velice málo věcí. Oféliino dětství denně provázely mrtvoly přinášené a odnášené ze sídla Grimmových, výlety na hřbitov, poslouchání matčiných stížností na další, možná démony vyvolaný vir, jež se prohání po New Orleans, nebo celé hodiny recitování lekcí o všech možných paranormálních bytostech, s nimiž by se někdy mohla potkat. O měňavcích, upírech, čarodějnicích.

Když však ráno po nalezení matčina neživého těla viděla duchy číhající v její ložnici a na chodbách, bylo to zvláštní i pro ni. Nebyla si jistá, jestli si vůbec někdy zvykne na to, že se kolem ní ty bledě modré bytosti neustále vynořují a opět mizí. Duchové ji povětšinou ignorovali, procházeli sídlem Grimmových a ulicemi New Orleans jako bezcílné bludičky, zatímco ona s Genevieve obstarávaly praktické záležitosti týkající se smrti jejich matky. Když jim nevěnovala žádnou pozornost, většina jí to oplácela. Někteří si však zřejmě libovali v tom, když ji vynervovali. Když se jim náhodou podívala do očí, odmítali odvrátit zrak. Sledovali každý její pohyb a vybízeli ji, aby si s nimi promluvila.

Sestry byly vzhůru už od svítání. Nebo spíš – už za svítání vylezly z postele. Ofélie celé ráno chystala svou matku na to, aby ji mohl odvézt městský koroner, zatímco Genevieve sbírala vše, co budou potřebovat, aby dostaly úmrtní list a mohly vydat úmrtní oznámení v *New Orleans Post*. Nyní už do stmívání zbývala jen hodina a ona s Genevieve byly asi blok od koronerovy kanceláře, aby se mohly naposled rozloučit.

Nekromanti se na rozdíl od ostatních smrtelníků neobtěžovali s tradicemi v podobě pohřbů a smutečních mší. Jednoduše se rozloučili s tělesnou schránkou svých blízkých a poté čekali, až se naskytne příležitost kontaktovat je v posmrtném životě. S mrtvými měli tak pevné pouto, že jim velkolepé obřady připadaly příliš konečné.

Ofélie přemýšlela, jestli je ponuré napětí vznášející se ve vlhkém vzduchu jen výplodem její fantazie, nebo jestli i město cítí těžkou ztrátu jednoho ze svých obyvatel. Třeba už nyní ví, že Ofélie nedostojí schopnostem Tessie Grimmové, a proto truchlí.

Z nové tíhy magie, jež spočívala v samotném jádru její bytosti, se jí kroutil žaludek. Bylo jen otázkou času, než pocítí nutkání ji nějakým způsobem vypustit. Kdyby dovolila, aby se v ní nahromadilo příliš mnoho energie, kdyby se jí nějak nezbavila, vnitřně by ji to užíralo.

„Jsi v pořádku?“ zamumlala Genevieve po jejím boku.

„Ano, jsem,“ zalhala Ofélie.

Genevieve se rozhodla nechat to být a velkoryse obrátila list. „Už jsem ti říkala, jak nenávidím život v tak vlhkém městě?“

„Říkáš to skoro pořád.“

„Vždycky mi z toho krepatí vlasy,“ remcala Genevieve, jako by její sestra vůbec nepromluvila. „Vsadím se, že v pekle takové vlhko není.“

Ofélie si odfrkla: „No, víš, co se říká. Pojdte do pekla – sice tu máme ďáblы a démony, ale aspoň vám tu vydrží dokonalé vlny.“

Genevieve nakrčila nos. „Fuj, o *nich* radši ani nemluv. Tím si jen kolleduješ o to, aby se jeden z nich ukázal.“

Tak to samozřejmě nefungovalo. Pokud člověk na ďábla přímo nenarazil, nebo naopak, pak se jednotliví ďáblové dali přivolat jen pronášením správných zaříkadel nebo jmen – stejně jako to platilo pro mnoho jiných paranormálních bytostí. Ofélie si byla celkem jistá, že to Genevieve ví, jenže na druhou stranu, její sestra neobdržela to samé vzdělání. A i kdyby jej Genevieve dostala, Ofélie netušila, jestli by si její sestra vůbec přála si takové lekce zapamatovat. Genevieve skoro pokaždé změnila téma, když někdo jen zmínil ďáblы nebo podobné bytosti. Zato Ofélii v dětství ze všech matčiných lekcí nejvíc zaujaly právě ty o devíti kruzích pekla. Bavily ji mnohem víc než nekonečné hodiny přednášek o tom, jak znovu oživit mrtvolу tak, aby ji poslouchaly, jak

mluvit s mrtvými a jak se nenechat posednout... Děsivé příběhy o území pekla Ofélii vždy fascinovaly.

Možná to bylo tím, že místo, jako je peklo, na rozdíl od jejího skutečného světa nabízelo možnost něčeho fantastického. Pohledné ďábly, ďasy a demony, kteří by ji mohli strhnout do svého nebezpečného magického světa. Jako v jedné z těch temných romancí, jež četla v knihovně sídla Grimmových, když v noci nemohla spát. Nebezpečí by možná Ofélii nemělo tolik lákat, jenže ona celý život strávila zavřená v zaprášených chodbách rodinného sídla a dychtila po něčem, z čeho by se jí rozbušilo srdce. Po něčem jiném než po neobvyklém pulzování magie, které nyní cítila ve svých žilách.

Samozřejmě, Ofélie rychle poznávala, že stejně jako s magií je představa něčeho příjemná jen do té doby, dokud zůstává představou. Vzdáleným snem. Jakýkoli druh moci byl Ofélii stejně cizí jako vyhlídky na dobrodružství nebo milostný román. A nebyla si jistá, jestli se magie v jejím nitru usazuje správně. Nikdy ji netrápilo dívat se, jak její matka jedná s mrtvými, ale při pomýšlení, že by sama manipulovala s tak křehkými věcmi, jako je samotný život, si bezmála přála, aby matčin tragický osud odhalila až po půlnoci a aby její magii nikdy neobdržela.

Pokud se do setmění nevrátíte domů, ty i Genevieve zemřete, zašeptal stínový hlas, jenž se v její mysli rozvinul jako kouř, jako by ho probudila její úzkost.

Co si pamatovala, ten hlas tam byl vždy, v nejtemnějších zákoutích její mysli, nabádal ji, aby prošla určitými dveřmi, jinak celá její rodina zahyne. Donekonečna ji nutil klepat na dveře, aby si vykoupla alespoň okamžik ticha se svými vlastními myšlenkami. Pořád na ni naléhal, aby páchala ty nejohavnější zločiny na těch nejzranitelnějších bytostech. Když byla mladší, bála se, že je posedlá. Dokonce si i sbalila všechny svoje věci a došla jeden a půl kilometru daleko, jen aby svou rodinu ušetřila, ochránila ji před svým zlem. Ale pak ji matka našla a vysvětlila jí, že ten stínový hlas není skutečný. Byl součástí její vlastní mysli. Bude s ním muset žít navždy.

Slunce brzy zapadne, naléhal stínový hlas. *Tik tak. Tik tak. Tik tak.*

Vytěsnila si ho z mysli a raději se soustředila na márnici, která už konečně byla na dohled. Genevieve chytila Ofélii za rámě, potřebovala

útěchu, když společně vešly do té tiché budovy a malou čekárnou se rozezněl tichý zvoneček.

„Dobrý den, drahé dámy,“ přivítal je známý muž. Jejich město bylo tak malé, že ten muž sloužil jako koroner i majitel pohřebního ústavu, nemluvě o občasných nechutných pracích, jež musel vykonávat. Byl už starší, možná šedesátiletý, s prošedivělými vlasy a bílým knírem, který zoufale potřeboval zastříhnout. „Tudy.“

Následovaly koronera ven z čekárny a chodbou až do zadní části budovy. Podržel jim dveře a pobídl je, aby vstoupily do velké místnosti plné rakví.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ zašeptala Genevieve.

Ofélie místnost rychle přelétla pohledem, její oči se zastavily na jediné otevřené rakvi po jejich pravici. Ztěžka polkla, přistoupila k ní, a když shlédla k ženě uvnitř, málem se zadusila hrůzou.

Prosté smetanové šaty, které měla jejich matka v noci na sobě, byly ty tam, nahradila je róba z jemně zdobeného černého šifonu, kvůli níž už tak světlá matčina pleť vypadala ještě blešší. Matka si tyto šaty sama vybrala pro případ, že se její duše rozhodne setrvat – Tessie Grimmová neoblomně trvala na tom, že nebude trávit věčnost v podobě ducha v korzetu –, jenže když ji nyní Ofélie viděla v těch šatech v rakvi, pomyslela si, že to nebylo správné rozhodnutí.

„*Sakra*. Takhle vypadá...“ Genevieve nakrčila svůj malý špičatý nosík, přistoupila k Ofélii a sama se podívala do rakve. „Strašidelně. Říkala jsem ti, že jsme jí měly dát ty fialové.“

Ofélie si povzdechla a klouby prstů poklepala z boku na rakev – *raz, dva, tři* –, aby se uklidnila. Na ty šaty měla stejný názor, ale teď už bylo příliš pozdě. Krom toho, doba, kdy se matčin duch mohl vrátit, už bez- tak dávno uplynula. Duše, jež se rozhodly okamžitě nepřejít na druhou stranu, se vracely během několika hodin po smrti. To znamenalo, že tohle bude jejich poslední rozloučení. Měla dojem, že na šatech, které vybraly, vlastně vůbec nezáleží.

Ofélie věděla, že by měla být ráda, že matčina duše byla dost spokojená na to, aby přešla dál. Tuto myšlenku si stále opakovala, když s bolestí v srdci sešívala matčina jemná víčka, než si tělo po ránu vyzvedl koroner – byl to starý nekromantský trik, jak duši zajistit klid nenarušovaný

nechtěným ožíváním. Přesto ji kdesi vzadu v mysli neustále něco trápi-
lo, něco jí našeptávalo, že tohle rozloučení nebude konečné. Právě proto
ještě neuronila ani jedinou slzu.

„Kdybyste to mohla podepsat zde, slečno Grimmová,“ požádal ji ko-
roner a jemně ji na hřbet ruky klepl perem, čímž ji vytrhl ze zamyšlení.

Ofélie si od něj pero vzala, ještě dvakrát si jím klepla na hřbet ruky
a poté na spodní část listiny, kterou položil na zavřenou polovinu rakve,
naškrábala své jméno. Koroner se na ni zvláště podíval, když si toho
tiku všiml, ale neřekl nic, jen přikývl na znamení díky a vrátil si pero
zpět do kapsy saka.

„Jste si obě jisté, že si nepřejete provést pitvu?“ naléhal. „Vím, že vše
ukazuje na infarkt, ale byla strašlivě mladá na to, aby její srdce selhalo
bez jediného –“

„Nebudete naši matku pitvat,“ skočila mu Genevieve pevně do řeči.
„Úplně stačilo, že jí Ofélie sešila –“

Ofélie šťouchla sestru loktem do boku. Zažívání očí mrtvolý démonem
požehnanou nití bylo v nekromantské komunitě dobře skrývaným
tajemstvím. Jinak by to mohli začít praktikovat i obyčejní smrtelníci a pak
by bylo nekromantské umění někoho oživit či ho ovládnout zcela k ni-
čemu. V tom případě by jejich matka nemohla vydělávat na těch, kteří si
z nějakého podivného důvodu přáli oživit své mrtvé blízké. Ne že by vět-
šina lidí měla na takový úkol žaludek – Genevieve rozhodně ne, málem
vyzvracela snídani, když našla Ofélii, právě když dokončovala poslední
stehy – a i samotná Ofélie otálela až do poslední možné chvíle, než před
příjezdem koronera provedla všechna nezbytná opatření.

„To je jedno,“ zamumlala Genevieve. Sáhla do záhybů svých šatů a vy-
táhla dokumenty, na nichž pracovala celé ráno. „Tohle je její rodný list
a úmrtní oznámení, které jsme sepsaly.“

Muž se poškrábal na hustém bílém kníru a očima přelétal mezi nimi,
jako by přemýšlel, co si má o jejich podivném počínání myslet. „Kopii
úmrtního listu nechám co nejdříve zaslat do sídla Grimmových,“ řekl
nakonec a převzal dokumenty od Genevieve. „S rozloučením nemusíte
pospíchat. Budu čekat za dveřmi, abych za vámi potom zamkl.“

Dívky přikývly a obrátily se zpět ke své matce, zatímco koroner vy-
klouzl z místnosti.

„Nevrátí se, že ne?“ šeptla Genevieve.

Ofélie se zhluboka nadechla. „Nevypadá to tak.“

„Zvládneme to,“ řekla Genevieve, spíš pro sebe než Ofélii. „Jestli to bylo něco se srdcem, tak to určitě byla jen náhoda. Jsem si jistá, že to nepředala i nám. Přece jen, babička byla po celý život zdravá jako rybička a nebýt té nehody, nejspíš by s námi zůstala mnohem déle. Matka by si nepřála, abychom se bály.“

„Ne, chtěla by, abychom *žily dál*. To je celá ona, zanechala mě tu, abych sama nesla na bedrech odkaz naší rodiny.“ Z Oféliina hrdla se vydral zvuk, něco mezi smíchem a vzlykem. „Nevím, jak mohla očekávat, že to bez ní dokážu. Nikdy nebudu tak dobrá. Nemám ani z poloviny takový výcvik, jaký měla ona, když její matka zemřela.“

„Nikdo nemůže čekat, že budeš dokonalá, Ofi,“ domlouvala jí Genevieve.

„*Ona* to čekala,“ namítla Ofélie, vybavila si matčiny hluboké zklamane povzdechy, kdykoli zkazila zařikání kouzla nebo když nepřemýšlela dost hbitě. „*Tebe* možná nikdy k dokonalosti netlačila, ale pro mě měla jiný metr. A i kdyby ode mne velké úspěchy neočekávala matka, bylo by to jedno, protože je od sebe očekávám sama.“

„Ofélie,“ zpražila ji Genevieve. „Není fér být na sebe tak přísná.“

Ofélie nakrčila nos, ale nic k tomu neřekla. Genevieve tomu nerozuměla. Jak by taky mohla? Mohla si celé dětství chodit, kam se jí zachtělo, zatímco Ofélie byla zavřená v sídle Grimmových a učila se rodinnému řemeslu. A stínový hlas se jí posmíval, kdykoli udělala chybu.

Byla to jejich babička, kdo do New Orleans přinesl nekromantské řemeslo, a Tessie Grimmová z něj pak udělala atrakci pro turisty i místní obyvatele. Do sídla Grimmových mířil vytrvalý proud lidí od svítání do setmění, od pondělí do soboty, protože lidé z New Orleans běhali za Tessie Grimmovou prakticky s jakýmkoli myslitelným duchařským úkolem.

Mohla byste kontaktovat mého bratra na druhé straně, abych mu mohla říct, že mě to mrzí?

Oživíte mou přítelkyni, aby mohla policii sdělit, že jsem to nebyl já?

Můžete přesvědčit poltergeista, aby posedl mého manžela a udělal ho snesitelnějším?

A to všechno nyní spočívalo jen na Oféliiných ramenou.

„Musíme jít dál,“ pokračovala Genevieve, čímž přerušila tok jejich myšlenek. „Musíme se rozloučit, abychom mohly pokračovat v jejím odkazu.“

„Chceš říct, abych *já* mohla pokračovat v jejím odkazu,“ opravila ji Ofélie. „Ty nejsi svázaná se sídlem Grimmových. Není to tvoje břemeno a já bych ti ho ani nikdy nepřála.“

Ofélie si skousla spodní ret a na chvíli zavřela oči, zhluboka se nadechla, aby potlačila vzrůstající zármutek a úzkost. Mnohem raději by se soustředila na svůj vztek. Vztek nad tím, že ji tu matka zanechala, aby převzala rodinnou magii a sídlo Grimmových, i když na to ještě ani zdaleka nebyla připravená. Věděla, že zlobit se na mrtvého nejspíš není vkusné, ale ten hněv se snášel lépe než zármutek, který se jí vrýval pod kůži. Zuřivost a zášť ji mohly pohánět kupředu, ale kdyby se nechala ovládnout zármutkem, propadla by se ke dnu a nebyla si jistá, jestli by se z té jámy ještě někdy dokázala vyhrabat.

Genevieve sestře věnovala pohoršený pohled. „Ksaku, přece se ne-seberu a neopustím tě navždy, Ofi. Krom toho, nemusíme ohledně sídla Grimmových dělat žádná rozhodnutí hned, ne? Nemusíš přebírat matčino řemeslo a pomáhat všem Tomům, Dickům a Harryům v New Orleans jen proto, že to dělala ona i babička. Víím, že ti to teď připadá trochu odstrašující, ale to, že zdědíme sídlo Grimmových, ještě neznamená, že musíme –“

„Dost,“ rozkázala Ofélie a podívala se zpět do rakve.

Genevieve pevně semkla rty. Ofélie ještě nevěděla, jak to sestře říct – Genevieve byla tak plná snů o tom, jak se obě vydají na cesty a společně projedí celý svět, jak si to slíbily jako děti –, ale když byla nyní jejich matka mrtvá, měla o osudu sídla Grimmových už celkem jasno.

Ofélie se natáhla a otřela se konečky prstů o matčinu propadlou tvář. Až odejde z této místnosti, uvidí Tessie Grimmovou pouze ve svých vzpomínkách. Vzpomínkách na excentrickou ženu, která pila sedm šálek čaje denně, až voněla po vanilce a čajových lístcích a taky po kouzelných solích a magii. Bude vzpomínat na její konejšivý hlas, když před obědem v knihovně sídla nahlas předčítala knihy, a na kovové řinčení při večerních lekcích šermu. Na to, jak Ofélii učila všechna pravidla magie

a jednání s mrtvými, zatímco Genevieve v salonu cvičila hru na klavír. Na vůni polévky s ibiškem a kukuřičného chleba s medem, jejich tradičního jídla o každé zimní neděli.

„Zase se jednou setkáme,“ slíbila jí nyní Ofélie.

Jeśli do pěti vteřin nezaklepeš na ty dveře, pošeptal záludný stínový hlas v její hlavě, *taky zemřeš.*

Ofélie se nadechla přes zuby, zatímco se jí myslí míhaly představy její vlastní předčasné smrti. Stinné postavy stojící před ní, trhající její měkké maso drápy dlouhými jako její prsty.

Tik tak.

Svaly se jí křečovitě sevřely, tělem se jí rozproudil adrenalin a ona se horečnými pohyby otočila ke dveřím.

„Ofélie? Sakra. Je to zase ten hlas?“ zeptala se Genevieve, ve svých růžových taftových sukních přispěchala k sestře a ustaraně k ní natáhla ruku.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Ofélie se vrhla k východu a škobrtla o lem vlastních šatů. Stihla třikrát poklepat na pevné dveře, ještě než stínový hlas odpočítal poslední vteřinu. Pak bylo ticho. Hlas se opět vytratil, vypařil se z její mysli jako mlha.

„Slečny?“ promluvil koroner z druhé strany dveří. „Vy jste klepaly? Dveře nejsou zamčené, víte?“

Ani jedna z dívek se neobtěžovala odpovědět, Genevieve jednoduše otevřela dveře. Když vyšly ven, muž se na ně soucitně podíval, poté za nimi zamkl a odvedl je k východu. Genevieve ho probodla pohledem. Nenáviděla soucit.

„Hodně štěstí.“ Koroner na ně pokývl, když vykročily do pozdně odpoledního slunce. Ofélie sklonila bradu na znamení díky a následovala odcházející Genevieve. Její mladší sestra se s žádnými zdvořilostmi neobtěžovala.

Vzduch v New Orleans stále jiskřil tím podivným napětím, kterého si Ofélie všimla už cestou do márnice, ale když se nyní vracely domů, připadalo jí nepatrně jiné. Představa posledního rozloučení s matkou ji prve obklopila emociální mlhou tak hustou, že nemyslela na nic než na zármutek. Nyní však viděla, že na New Orleans se dnes večer snesla neobyčejná atmosféra.

Ulice Zahradní čtvrti byly navzdory přetrvávajícím paprskům večerního slunce temnější než obvykle. Podpatky Oféliiných bot klapaly po dlažebních kostkách, zatímco s Genevieve po boku procházela městem. Jindy byly ulice touto dobou stále ještě plné povozů a turistů mířících do čtvrti, nebo ven z ní, v dálce zněla jazzová hudba. Nyní však byla ulice táhnoucí se před nimi nehybná, utopená ve stínech a tichu, které k Ofélii promlouvalo jasně a zřetelně: ve vzduchu je něco zákeřného.

„Musíme jít domů,“ naléhala na Genevieve a pohledem těkala všude kolem. „Něco není v pořádku.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Genevieve s pozdviženým obočím. „Já nic špatného nevidím. Vždyť dneska ani nikdo není venku.“

„No právě,“ zamumlala Ofélie. „Je turistická sezóna – tak proč je tu takové ticho?“

„I předtím tu byl klid,“ podotkla Genevieve. „Třeba se všichni rozhodli, že nebudou riskovat, že zmoknou. Ty mraky jsou už hodně blízko.“

Ofélie zaklonila hlavu a vzhlédla ke sbírajícím se šedým mrakům na obzoru. Možná měla Genevieve pravdu, třeba nikdo nechtěl riskovat procházku v dešti. To ale pořád nevysvětlovalo nepříjemný pocit v jejím žaludku. Ani to, že jí větve dubů lemujících ulici připadaly pokroucenější a vlhkost ve vzduchu dusivější než jindy.

Hluboko ve stínech za zdobeným kovaným plotem před domem po jejich pravici se něco pohnulo a Ofélii se zrychlil tep. Přitiskla se blíž

k sestře a společně zastavily vedle kavárny na rohu. S jejími tlustými šedými sukněmi si pohrával vítr a do nosu ji po chvilce udeřila známá vůně smaženého pečiva a moučkového cukru.

„Ach!“ Genevieve chytila Ofélii za předloktí a zatáhla ji ke kavárně. „Dej mi chvilku, Ofi, vidím tam svou kamarádku.“

Než mohla Ofélie protestovat, Genevieve vstoupila do kavárny a pištivě se přivítala s dívkou, kterou Ofélie nikdy dřív nespatriila. Dveře se zabouchly a ona se k nim přitiskla, aby přes sklo nahlédla dovnitř. Sledovala, jak její temperamentní mladší sestra oběma pažemi sevřela tu cizí mladou ženu s takovou důvěrností, až se z toho Ofélii udělal knedlík v krku. Ofélie na celém světě kromě Genevieve neznala ani jediného člověka, kterého by mohla tak srdečně přivítat.

Genevieve si však vzrušeně povídala s tou dívkou se slámově zbarvenými vlasy, v jejích blankytně modrých očích svítila jiskra, jakou v Ofélii přítomnosti postrádaly.

Zatímco ty jsi byla zavřená doma a pomáhala jsi matce volat mrtvé, tvá sestra si dělala přátele, pověděl jí stínový hlas. Není to důvod k nenávisti? Nepřeješ si jí ublížit? Donutit ji trpět? Všichni si o ní myslí, že je dokonalá a vtípná a krásná, a ty jsi –

„Dost,“ zašeptala nahlas a natáhla se, aby kloubem prstu poklepala na sklo.

Raz, dva, tři.

Ten hlas se vypařil.

„... slyšíš? Farrow Henry tvrdí, že se zapíše. Jestli je pravda, co se povídá, nepřezíje na tom místě ani celé dvě noci,“ pronesl za ní hluboký hlas.

Ofélie se otočila a spatřila dva muže zhruba svého věku, kteří se k ní blížili od křižovatky.

„Synovec Richarda Henryho?“ Ten druhý se zasmál. „Narodil se se stříbrnou lžičkou v puse. Vsadím dvacet stříbrných, že odejde hned první noc, protože jeho pokoj nebude dostatečně nóbl.“

„Bude mít štěstí, jestli neumře na infarkt už v prvních dvou *hodinách*,“ souhlasil první.

První muž, ten vyšší, se na Ofélii skoro ani nepodíval, když přešli ulici a protlačili se kolem ní do kavárny. Ten druhý jedinkrát pohlédl do jejích strašidelných očí a ucouvl. Přistoupili přímo k Genevieve a Ofélie polkla,

když její sestra zaklonila hlavu a divoce se zasmála, přičemž toho vyššího přátelsky popadla v radosti nad tím, co právě řekl. Její sestra přesvědčivě předstírala, že je všechno v pořádku, ale Ofélie ji znala dost dobře a poznala, že je to jen maska, pod níž skrývá svou bolest. Ta novinka se společenskými kruhy New Orleans nejspíš ještě neroznesla a Genevieve nebyla ten typ, který by ostatním kazil náladu takovými zprávami.

Ofélie musela od té scény odvrátit zrak. Genevieve měla mimo sídlo Grimmových úplně jiný život. Lidi, s nimiž navázala vztahy, s nimiž sdílela vzpomínky, přestože Ofélie neznala ani jejich jména.

Než se stihla ponořit příliš hluboko do deprimujících myšlenek, ve skle se odrazilo světlo, jež se objevilo kdesi za ní. Klopýtla ode dveří, otočila se a málem se jí zastavil dech nad tím, co spatřila.

Jen pár metrů od ní stálo zjevení. Jeho přízračnou podobu obklopoval stejný ledově modrý opar jako jiná zjevení, která viděla dřív. Grimmovská modř. Samozřejmě.

Zjevení k ní naklonilo hlavu.

Ofélie polkla. „Já nejsem ona.“

Zjevení připlulo blíž.

„Jdi pryč.“ Ofélie se ho pokusila zaplašit rukou. „Nejsem *ona*, ta je pryč. A já jí nikdy nebudu. Nech mě být.“

V New Orleans totiž slavnou nekromantku Tessie Grimmovou znali všichni. Dokonce i mrtví. Především mrtví.

Zjevení otevřelo ústa, jako by chtělo proti Oféliinu tvrzení něco namítnout, ale než mohlo vyřknout jediné slovo, někdo prošel přímo skrz jeho průhledné tělo. Odválo, jako kouř ve větru.

„Přijela přímo sem, přísahám,“ pověděl muž, který právě nevědomky prošel zjevením, svému společníkovi, zatímco se skloněnými hlavami procházeli kolem. „Kousek za starou katedrálou, kde kdysi býval hřbitov. Emma říkala, že ji tam včera viděla.“

Oféliiny smysly se při slovech toho muže probudily. Měla pravdu. Skutečnost, že to jediné, co narušovalo to podivné ticho, byly šeptem pronášené zvěsti, nepochybně znamenala, že ve vzduchu je něco nekalého.

Ofélie se obrátila zpět ke kavárně a otevřela dveře. Když se přiblížila, Genevieve a její přátelé ani nevzhlédli od své konverzace. Velice tlumené konverzace.

Ofélie si odkašlala. „Genevieve?“

Genevieve přestala s šeptáním a se zábleskem překvapení v očích zvedla zrak k Ofélii. Skoro jako by zapomněla, že tam její sestra vůbec je. „Aha. Ofi.“

„Už je skoro tma,“ poznamenala Ofélie. Jistě nebylo třeba dodávat žádné další vysvětlení. Genevieve si dobře uvědomovala, že toto prosté prohlášení vyjadřuje naléhavost.

Genevieve se otočila zpět ke svým přátelům: „Omlouvám se, už musím jít. Ale určitě vám dám vědět, až se budu cítit na večeri. Máme si hodně o čem povídat.“

Ostatní přikývli na souhlas, zvědavě střelili očima k Ofélii, ale nikdo se neobtěžoval ji pozdravit nebo se představit. To bylo jen dobře – Ofélie beztak neměla náladu na společenské tlachání.

Když se vrátily ven a pevně za sebou zavřely dveře, Ofélie se zeptala: „Kdo to byl?“

„Jen nějakí známí,“ odpověděla Genevieve s ledabylým máchnutím ruky.

„Kde jsi je poznala?“ přitlačila na ni Ofélie.

Genevieviny oči se pobaveně stočily k sestře. „Na žádném pobuřujícím místě, pokud tě napadlo tohle.“

„Samozřejmě že ne.“ Ofélie zavrtěla hlavou, a když se za jejím ramenem objevil další modrý záblesk, chytila sestru za rámě, aby ji popohnala ulicí dál. „Jen ses o nich ještě nikdy nezmínila.“

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Genevieve.

Další modrý záblesk po pravici. Ofélie ztuhla, když se její pohled střetl s tím novým zjevením.

„Ofi? Vypadáš, jako bys viděla... *aha*.“ Genevieve vykulila oči. „To je ono, že ano? Ty už je teď vidíš.“

„Mluv o něčem jiném,“ naléhala Ofélie. „O čem jste tam spolu mluvili?“

Přeskočily díru v dlažbě a pokračovaly dál, pryč ze Zahradní čtvrti.

„No, hm...“ Genevieve zaváhala. „Farrow Henry! Ano. To je ono. Jen malicherné klepy o nejpropíranějším svobodném mládenci v New Orleans.“

„Ty ho znáš?“ ptala se Ofélie. „Ti druzí chlápci o něm mluvili, když přicházeli.“

„Ne. Ano. Ne.“ Genevieve podrážděně potřásla hlavou. „Pozval mě na jeden z loňských plesů. Jeho otec je hlavou jednoho z průvodů na Mardi Gras. Mysticků.“

„Myslela jsem, že jsi nakonec na žádném plese nebyla,“ namítla Ofélie.

Genevieve si odfrkla. „Nebyla. Měla jsem to v plánu, ušila jsem si i šaty a všechno si nachystala, ale pak mě ten pitomec nechal na ocet a vzal nějakou jinou. Ale i tak jsem se ukázala na přehlídce Mysticků. Neodolala jsem příležitosti přinutit ho, aby se kroutil.“

Ofélie nad sestřinou drzostí pozvedla obočí a do hrdla se jí dral smích. Genevieve uměla být kouzelně neomalená. Ovšem z pomyšlení, že sestru někdo ranil, jí vřela krev v žilách – ani nemluvě o tom, že bylo směšné domnívat se, že by někdo mohl najít někoho lepšího než Genevieve. Ta by tvrdila, že je Ofélie předpojatá, ale skutečnost, že do sídla každý měsíc chodily dopisy hned od několika nápadníků, dosvědčovala opak.

„No, očividně je to pořádný tupec, když zahodil takovou příležitost,“ poznamenala Ofélie.

Genevieve si odfrkla. „To je, ale nevádí. Abych se mu pomstila, ošukala jsem na zadní sedačce jejich vozu jeho nejlepšího přítele.“

Slunce už kleslo za horizont a obě instinktivně přidaly do kroku, zatímco míjely pestrobarevné řady domů vnitřního města. Matka jim ohledně toulání se po New Orleans potmě dala dvě zlatá pravidla: zaprvé, pokud se na ně tma podívá, *nikdy* jí nesmí pohled opětovat. To byl zaručený způsob, jak se nechat chytit ďáblem.

Ďáblové se po New Orleans potulovali stejně dlouho jako čarodějnice a upíři – dokonce déle. Ofélie nikdy žádného nepotkala a navzdory všemu, co se o těch záluďných bytostech od matky dozvěděla, nebyla na osobní setkání připravená. Ještě ne.

Druhým pravidlem bylo, že pokud už člověk to první pravidlo porušil, *nesměl* s ďáblem uzavřít žádnou dohodu. Tedy pokud nechtěl zatratit vlastní duši. To byl koncept, který patrně nikdy nepochopili přehnaně zvědaví turisté, co se houfně sjížděli na místa, jako je New Orleans – na místa hluboce zakořeněná v magii –, aby vyhledávali věci, jimž vůbec nerozuměli.

Lidé beznadějně fascinovaní těmi druhy bytostí, jež číhaly potmě, měli jen zřídkakdy radost, když je skutečně našli.

Ofélie se rozhlédla kolem a viděla, že v ulicích je s nimi jen velice málo jiných lidí. Pár majitelů obchodů odcházejících domů a několik odvážných pouličních bavičů, kteří se svou dnešní prací teprve začínali, což její nervozitu nijak nezmiřnilo. Ale přinejmenším nebyly úplně samy.

Jako by chtěl tu myšlenku podtrhnout, prořítel se kolem kočár, klapot koňských kopyt na dlažebních kostkách se rozplynul ve vášnivých tónech jazzu, jež se v dále stupňovaly do crescenda. Pár loudající se naproti nim při pohledu na sestry, jež kráčely ruku v ruce, zavrtěl hlavou a Ofélie si nebyla jistá, jestli s nimi ti cizí lidé nějak nesouhlasí, nebo jestli se už zpráva o smrti jejich matky rozšířila natolik, aby jim náhodní kolemjdoucí začali vyjadřovat soustrast. Když je však na oplátku propálila do morku kostí zmrazujícím pohledem, honem odvrátili zrak a pospíšili si pryč.

„Zdá se, že matčina schopnost zneklidňovat místní se přenesla na tebe.“ Genevieve nepatrně nakrčila nos. „Nebudu lhát, Ofi – je teď o něco těžší se na tebe dívat.“

Nebylo překvapivé, že Genevieve přišla nová barva sestřiných očí zneklidňující. Mladší ze sester vždy měla potíže podívat se jejich matce zpříma do očí a po celé jejich životy dávala jasně najevo, že pokud Ofélie tragicky zemře, aniž by měla vlastního dědice, rodinný odkaz nepřevzme.

To, jak jejich malá zvláštní rodina ostatní lidi snadno znervózňovala, bylo Genevieve vždy proti srsti, a když dospěla do určitého věku, dokonce začala odmítat doprovázet jejich matku po městě pro případ, že by v její společnosti narazila na nějaké přátele. Ofélii takové věci nikdy vrásky na čele nedělaly.

Možná to bylo tím, že Ofélie vždy věděla, že se to jednoho dne stane jejím osudem. Nebo se třeba Genevieve styděla jen proto, že jí její přátelé řekli, že by se stydět měla, a Ofélie nikdy žádné přátele neměla, takže pod takovým tlakem nebyla. Ta hrstka případů, kdy se věnovala nápadníkům, vždy končila rychlými, vášnivými milostnými románky, které pokaždé vyšuměly tak rychle, jako začaly. Ani jeden z těch mládenců se nikdy nedostal tak daleko, aby ho chtěla představit své rodině.

Ofélie se musela sama sebe ptát, jestli bez matky po svém boku není na vstup do normální společnosti zoufale nepřipravená. Smrt znala dobře. To živí by mohli představovat opravdovou výzvu.

Genevieve se vedle ní náhle zatřásla a se zvláštním pohledem v očích se ohlédla přes rameno.

„Co se děje?“ zeptala se Ofélie.

Genevieve zaváhala. „Jeden z mých přátel předtím říkal něco... o...“ Zavrtěla hlavou. „To je fuk. Prostě pojďme domů. Je mi zima.“

„Vezmeme si kočár,“ navrhla Ofélie, zatímco noc kolem houstla. „Vím, že bychom neměly plýtvat penězi, ale nechci být venku ani o vteřinu déle, než je nutné.“

Nekromantské záležitosti

POSLEDNÍ NOC PŘED FANTASMOU

Ozývalo se neodbytné bušení na dveře.

Ofélie při tom zvuku silou vůle otevřela oči. Neochotně se vyškrabala z postele, chvíli šátřala po něčem slušném na sebe a pak zamířila dolů, aby se podívala, co je to za povyk.

Genevieve taky vystrčila hlavu ze svého pokoje, oči plné hněvu nad vyrušením v tak nevhodnou hodinu. Z jejích oteklých očí Ofélie poznala, že se ani jedna z nich v noci moc nevyspala. Sama po jejich spěšném návratu kočárem ležela bdělá až dlouho do čarodějných hodin – mezi půlnocí a čtvrtou hodinou ranní, kdy je závoj mezi smrtelným světem a druhou stranou nejtenci –, neschopna přestat myslet na svou budoucnost, magii a podivné pulzování medailonu na krku...

Nyní si Ofélie promnula oči, rozrazila hlavní dveře a mrkala v ostrém ranním světle, které průchodem proniklo dovnitř. Když skvrny v jejím zorném poli konečně zmizely, zjistila, že na přední verandě sídla stojí dva muži. Ani jednoho z nich nepoznávala a oba se tvářili, jako by v tuhle brzkou hodinu nejráději byli kdekoli jinde než v sídle Grimmových. Ona si shodou okolností taky přála být jinde než na verandě.

„Ofélie Grimmová?“ zeptal se první z mužů.

Byl to starší, podsaditý gentleman s širokým a prošedivělým, nepatrně křivým knírem. Jeho společník byl podstatně mladší a štíhlejší, vlasy a vousy měl zářivě červené, což výrazně kontrastovalo s jeho nudným šedým trojdílným oblekem. Oba pokukovali po neupravených červených růžích, které visely z trámů verandy, jako by to byly nože, ne květiny. Ofélie předpokládala, že jim připadá divné vidět růže rostoucí takovým způsobem a na takovém místě, byly však matčiným oblíbeným způsobem,

jak udržovat nechtěná zjevení mimo dům a ta přivolaná *uvnitř*. Celé sídlo bylo obkroužené nekonečným zástupem růžových keřů, plazily se po mřížoví na fasádě domu a lemovaly i bránu a plot.

Duše, jež jsou mrtvé, nepřejdou přes růže rudé, opakovala často její matka.

„Můžu vám pomoci?“ zeptala se Ofélie, ne mrzutě, ale tak, aby bylo zřejmé, že zrovna není nejvhodnější doba. Genevieve se postavila za ni a probodávala muže pohledem přes Oféliino rameno.

„Kdo v takovou zatraceně nevhodnou hodinu klepe lidem na dveře? Naše matka už tu není a nepřijme žádné zákazníky. Jestli máte nějakého mrtvého příbuzného, tak prostě budete muset trpět jako všichni ostatní!“ Genevieve funěla a Ofélie musela stisknout rty k sobě, aby se nerozesmála. Ty muže to však nepobavilo.

„Omlouvám se za neohlášenou návštěvu. Jmenuju se pan Mouton a toto je pan Lafitte,“ představil sebe i svého společníka kníratý muž. „Jsme z Městské banky New Orleans. Smíme dál?“

„Kvůli čemu?“ odsekla Genevieve.

„Jsou tu jisté záležitosti týkající se vaší, é, matky. Byli jsme uvědoměni, že nedávno... zesnula. Upřímnou soustrast.“

Genevieve přimhouřila oči. „Záležitosti?“

„Máte na mysli nekromantské záležitosti?“ upřesnila Ofélie.

„Ne.“ Pan Mouton zavrtěl hlavou. „Jedná se o finanční stav sídla Grimmových.“

„O čem to mluvíte? Sídlo je v majetku naší rodiny již téměř sto let.“

„Bohužel, vaše matka si zřejmě vzala několik půjček a –“

„Jestli se chceš vrátit do postele, Ofi, můžu se o to postarat já,“ nabídla Genevieve a protlačila se před sestru. „Není nutné, abychom dnes ráno měly migrénu obě.“

Genevievina slova byla celkem nonšalantní, ale když Ofélie postřehla napětí v sestřiných ramenou, podezřívavě přimhouřila oči.

Než však mohla Genevievinu nabídku odmítnout, rusovlasý muž vyhrkl: „Přece tady nestraší, že ne?“

„Ach, proboha, pane Lafitte,“ pokáral ho pan Mouton a znovu se obrátil k dívkám. „Omlouvám se, není místní. Neuvědomuje si, jaké druhy... bytostí... v naší malé komunitě máme.“

„Myslel jsem si, že s těmi nekromantskými záležitostmi žertujete,“ namítl pan Lafitte pohoršeně.

„Vraťme se k věci,“ pokračoval pan Mouton. „Dluhy vaší matky. Potřebujeme, abyste přišly podepsat několik dokumentů a probrat pár dalších věcí. Byly byste ochotné doprovodit nás do města?“

„Já půjdu,“ nabídla se znovu Genevieve.

„Máte nějaký průkaz totožnosti, pane Moutone?“ ozvala se Ofélie, než Genevieve překročila práh. „Potřebujeme mít jistotu, že nás nechcete unést.“

Muž se nad tím ušklíbl, strčil ruku do kapsy kabátu a vytáhl kartičku. Byla opatřená oficiální pečeti Městské banky New Orleans vyraženou do embosovaného lněného papíru a pod ní bylo napsané jeho jméno.

„Vidíš, Ofi? Je to v pořádku,“ poznamenala Genevieve. „Vrať se do postele. Já to –“

„Bohužel,“ přerušil ji pan Mouton, „vzhledem k tomu, že každá vlastní polovinu tohoto sídla, budu potřebovat, abyste se mnou šly obě.“

Genevieve nepatrně sevřela čelist, ale přikývla. „V tom případě nám dejte vteřinku, než zamkneme.“

„Jako by se snad někdo mohl opovážit vloupat se sem,“ utrousil pan Lafitte a pan Mouton v tu samou chvíli prohlásil: „Před branou máme vůz. Počkáme na vás.“

Ofélie se vrátila dovnitř, aby si ze stolku v předsíni vzala klíč. Žaludek měla sevřený nepříjemnou předtuchou vyvolanou mužovými slovy a Genevievíným podivným chováním. S financemi sídla Grimmových by mělo být všechno v pořádku. Měly by zdědit víc než dost na to, aby si mohly koupit tři sídla, kdyby se jim zachtělo.

Zhluboka se nadechla, třikrát klepla na klíč v ruce a pak si ho zastrčila do kapsy černé sukně s tenkými proužky. Zvedla černou sametovou stuhu, která taky ležela na stolku v předsíni, zastrčila si ji do hebkých loken a uvázala si mašli vysoko na hlavě. Poté sebrala i pár mincí, jež tam někdo zanechal – jen pro jistotu.

Když byl dům zamčený, obě vyrazily po dlouhé příjezdové cestě k automobilu zaparkovanému hned za branou. Hlučné vozidlo vypouštělo smradlavý kouř a Ofélie se zašklebila, když si z kapsy vyndávala rukavice a navlékala si je na ruce. Pan Lafitte vystoupil z místa pro spolujezdc

a se skeptickým výrazem je pozoroval, zatímco přicházely, poté zatáhl za kovovou páčku za sedadlem, složil jej kupředu a pobídl dívky, aby si vlezly dozadu. Než se tam však mohly vmáchnout, zdálky k nim dolehlo klapotání koně a povozu. Všichni se za tím zvukem otočili.

„Co ještě?“ zamumlala Ofélie.

Žena středního věku s matnými hnědými vlasy se vyklonila z okénka. „Dobrý den... Mám tu domluvenou schůzku. V osm hodin – s Tessie Grimmovou. Toto je její sídlo, nemyslím se?“

Genevieve ženě pohlédla přímo do očí. „Je mrtvá.“

Když se Genevieve otočila a přijala ruku, kterou jí pan Lafitte neochotně nabízel, aby nastoupila do automobilu, její sestra nesouhlasně zamručela a obrátila se zpět k té ženě.

„Omlouvám se, ale všechny schůzky jsou zrušeny. Jen jsme ještě nestihly všechny informovat.“

Žena šokovaně zalapala po dechu a ruku si soucitně pozvedla k hrudi. „To mě moc mrzí, teprve před pár dny jsem s ní hovořila –“

„To my taky,“ vykřikla Genevieve z vozu.

„Prosím, omluvte mou sestru.“ Ofélie si stiskla nos, poté se s ženou rozloučila a protáhla se na zadní sedadlo k Genevieve. Když byly obě usazené, pan Lafitte znovu zvedl své sedadlo, nasedl si a s bouchnutím zavřel dveře.

„Musíš být tak hrubá?“ zašeptala Ofélie.

Genevieve protočila oči a opřela se o polstrované sedadlo.

„Ta sedadla jsou pohodlná, že ano?“ zeptal se řečnický pan Mouton a postrčil páku mezi sebou a panem Lafittem kupředu. „Je to nejnovější model.“

Ani jedna z dívek se neobtěžovala odpovědět, jen si úhledně složily ruce do klína a vyhlédly každá ze svého okénka. Dívaly se, jak se sídlo Grimmových ztrácí v dálce za nimi. Muži se následujících deset minut věnovali rozhovoru o autech, asi té nejnudnější konverzaci, jakou Ofélie kdy v životě slyšela, potom oba znenadání zmlkli.

„Takže to je pravda.“ Hlas pana Moutona byl tichý, zatímco oba muži zírali ven okénkem na straně řidiče.

Pan Lafitte se zachvěl. „Já vám to *říkal*. Slyšel jsem, že se prostě... objevila.“

Ofélie se posunula na zadním sedadle a přitiskla se k sestřinu teplému boku, aby viděla ven. Medailon na jejím hrdle okamžitě začal pulzovat, ale z malého okénka nezahlédla nic než dav lidí. Genevieve se na ni podívala a pokrčila rameny.

„Vždycky jsem si myslel, že lidé jsou blázni, když takovým řečem věří,“ poznamenal pan Mouton. „Hlupáci, kteří do těch bran vejdou, si zaslouží všechno, co dostanou.“

Ofélie si opřela hlavu o okénko, jehož sklo bylo pokryté ranní rosou, a přestala ty hlasy poslouchat. Byla unavená. A co huř, ustaraná. Nedovedla si představit, co by na matčiných financích mohlo být v takovém nepořádku, aby banka někoho vyslala do jejich domu. Její matka vždy naznačovala, že sídlo je už dávno splacené, že mají výdaje jen na údržbu nemovitosti a na to, co potřebovaly k běžnému životu. To samozřejmě neznamenalo, že by tu a tam nemusely šetřit. Stále hodně spoléhaly na matčino podnikání a na pravidelný příjem, který obyvatelé New Orleans nosili až k jejich dveřím.

Krátce se zamyslela, jestli neexistuje nějaká dědická daň, kterou budou muset zaplatit. Jestli nebudou muset zastavit své cennosti, aby mohly sídlo přepsat na svá jména. Kromě pár šperků a nějakých starožitností, které její matka sbírala, Ofélii nenapadlo nic, co by ze sídla Grimmových mohly prodat. To nejcennější, co vlastnily, jí viselo na krku.

Jako by přívěsek věděl, že na něj pomyslela, začal znovu pulzovat. Ten zlatý medailon byl v jejich rodině už po generace, očarovaný mocnými kouzly, která ho vážala k jeho nositeli. Její matka vždy tvrdila, že ji prováděl nejtěžšími chvílemi a že jednoho dne povede i Ofélii.

Sklonila k němu zrak a palcem promnula embosovaný damaškový vzor na jeho přední straně s rudým drahokamem vsazeným přímo doprostřed. Otočila ho a přečetla si známá slova vyrytá zezadu: *Jdi za svým srdcem.*

Málem si odfrkla. To klišé se snáz řeklo, než udělalo. Zastrčila nehet do zavírání a pokusila se medailonek otevřít. Nepovolil. Matka jí tedy nelhala, když na ni Ofélie naléhala, aby jí ukázala, co je uvnitř.

„Ošíváš se,“ zamumlala vedle ní Genevieve, která si nepřítomně čistila své dokonale upravené nehty.

Ofélie na sestru pohlédla. „Jsem nervózní. Ty ne?“

Genevieve si spustila ruce zpět do klína a podívala se z okna, aby před Ofélií skryla svůj výraz. „Všechno bude v pořádku.“

Ofélie přimhouřila oči. „Ty snad něco víš?“

Než mohla Genevieve odpovědět, auto sebou trhlo prudce doprava, až Ofélie sklouzla k sestřinu boku.

„Jsme zde,“ oznámil pan Mouton. „Městská banka New Orleans.“

„Já... tomu nerozumím.“

Pan Mouton si opět povzdechl, buď rozhořčeně z toho, že Ofélii musí celou situaci vysvětlovat již potřetí, nebo protože pojímal podezření, že nemá dost rozumu, aby ji mohla pochopit.

Upravil si kravatu a předklonil se, aby volnou rukou ukázal na tučně vytištěná slova v dokumentech ležících před ní. „Vaše matka letos přestala posílat splátky úvěru. Byla významnou součástí naší komunity a uvědomujeme si, kolik toho dělala pro zarmoucené rodiny New Orleans. Snažili jsme se tuto nepříjemnost co nejvíce oddálit, ale před dvěma měsíci banka zahájila proces zabavení zadlužené nemovitosti. Dnes zbývá už jen třicet dní, než se stane naším majetkem. Potřebujeme, abyste obě podepsaly tento dokument, čímž dosvědčíte, že jste byly o situaci poučeny.“

„Ale proč si vůbec takovou půjčku brala? Sídlo Grimmových je v naší rodině po generace. Se sestrou jsme tam strávily celý život a ani jednu jsme neviděly upomínku z banky, ani –“

Zarazil ji a dvakrát poklepal na řádek v dokumentu položeném na stole. „Zde se píše, že si vybrala hotovostní půjčku pro osobní účely a jako zástavu použila sídlo. Téměř třicet pět tisíc dolarů – s úroky. Splatila pouze pět tisíc. Vidíte? Toto jsou kopie všech šeků.“

Ofélie se takřka nevědomky natáhla a klepla na ten samý řádek, na který právě ukázal pan Mouton, načež spustila ruce zpět do klína a dál si prohlížela kousky papíru mezi nimi. Věnoval jí zvláštní pohled, ale ona ho ignorovala, zatímco se honem snažila urovnat si všechny ty nové informace v mysli.

Tři šeky na tisíc dolarů byly napsané matčíným perfektním rukopisem. Ale ty zbylé dva... Ofélie přimhouřila oči. Nepatrně roztřesená

písmena „S“ v podpisu Tessie Grimmové byla jediným dokladem o tom, že je někdo padělal. Šlehla pohledem k Genevieve, která ty novinky přijala podivně klidně, ale její sestra se jí nedokázala podívat do očí.

„Co můžeme udělat, abychom tomu zabránily?“ dožadovala se Ofélie informací. „Pokud sídlo zabavíte, nemůžeme si ho od banky koupit zpět?“

Pan Mouton si vytáhl kapesní hodinky a odpověděl: „Pokud ani jedna z vás ten obnos nesežene v průběhu následujícího měsíce, pak si nemyslím, že byste *mohly* něco udělat. Již bylo stanoveno datum demolice. Město má o ten pozemek – i o ty sousední – zájem již nějakou dobu. Chtějí tam vystavět moderní bytové domy, možná dokonce i jeden či dva hotely pro turisty. Radil bych vám, abyste sídlo rovnou přepsaly na nás a začaly si s předstihem hledat nové bydlení.“

„No, v tom případě vaši radu nepotřebujeme,“ odsekla Ofélie, vstala a se skřípotem zasunula svou židli zpátky. Pan Mouton sebou při tom zvuku trhl. „Nepodepíšeme vůbec nic. Nepředáme vám náš domov.“

Soucítěně zavrtěl hlavou. „Ten dům strhnou, ať už se vám to líbí, nebo ne, slečno Grimmová. Podpis těch dokumentů je pouhá formalita.“

V tu chvíli Ofélie sebrala papíry z jeho stolu a vyšla z budovy, Genevieve ji tiše následovala. Pan Lafitte, který se jejich schůzky nemohl zúčastnit kvůli jednomu podrážděnému klientovi, jenž si vyžádal jeho pozornost, se na ně namyšleně podíval, když ho míjely. Ofélie měla co dělat, aby mu neukázala sprosté gesto. Genevieve tomu neodolala.

Ofélie se protlačila ven a honem seběhla na ulici, chtěla být od těch mužů a banky co nejdál.

„Ofi,“ zavolala za ní Genevieve. „Zpomal!“

Ofélie zašla do boční uličky, přikrčila se za velkou hromadou dřevěných beden, zády se opřela o špinavou cihlovou zeď a sklouzla k zemi. Dotkla se čelem kolenou a soustředila se na to, aby zklidnila svůj dech, přičemž ty zmuchlané papíry svírala jako o život.

Zklamáváš odkaz své rodiny, a přitom jsi ještě ani nezačala, pověděl jí stínový hlas. *Zaklepej třikrát na zeď a všechno bude v pořádku.*

Poslechla. *Raz, dva, tři.*

„Ofi.“ Zadýchaná Genevieve ji konečně dostihla a nakrčila nos nad ušmudlanou uličkou, v níž se ocitla. „Ofélie, promluvme si o tom. Musíme se k té situaci postavit realisticky.“

„Není o čem diskutovat.“ Oféliin tón byl prosycený hořkostí. „Nepře-píšeme náš domov na ty podvodníky. Ty jsi ty šeky neviděla? Na dvou z nich byly padělané podpisy, takže kdo ví, o čem ještě nám lžou. Ne-můžu to dopustit.“

Genevieve se při zmínce o padělaných šecích kousla do rtu. „Ale po-kud máme dluhy... Nebylo by lepší přijmout jejich nabídku a prostě se toho sídla zbavit? Tohle by konečně mohla být naše příležitost k odcho-du – k *cestování!* Víím, že máš pocit, že musíme zůstat tady a navždy se starat o sídlo, ale... možná je to znamení.“

Ofélie hluboko v srdci věděla, že sestra má nejspíš pravdu. Normální člověk by demolici sídla Grimmových oslavil. Jedna část jejího já souhla-sila, že tohle je konečně možnost být *svobodná*. Přece jen, nebyla to *její* vina. Z úpadku rodinného dědictví ji tedy nemohl nikdo vinit. Jenže jiná část jejího já věděla, že kdyby za jeho udržení nebojovala, znamenalo by to, že se ho rozhodla vzdát.

Zavrtěla hlavou a zašeptala: „Nemůžu selhat. Neudělám to.“

Sídlo Grimmových bylo jejich *domovem* a nehledě na jejich sny si Ofélie nedovedla představit, že by opustila dům, v němž vyrostla. Po-slední místo, kde ještě stále cítila svou matku a babičku. Jediné místo, které ji *znalo*. Tělo i duši. Kůži i kosti. Jeho prach lpěl na sukni jejích šatů, jeho špínu měla za nehty, vůně jeho divokých růží se jí zapletla do vlasů. Třiadvacet let svého života strávila běháním po těch vzrjících prknech, mezi zdmi toho domu si hrála na schovávanou, usínala v salonu poté, co potají srkala absint schovaný ve skříní.

„Nevzdám se ho tak lehko, Genevieve,“ řekla, nyní už hlasitěji, a zved-la se ze země.

„Proč si myslíš, že by ses ho tím *vzdala*?“ dožadovala se Genevieve. „Proč nechápeš, že se držíš zpátky, že se snažíš vecpat do role, kterou ti matka vnutila? Znáím tě, Ofi. Chceš víc než jen zůstat v sídle Grimmo-vých po zbytek svého –“

„Nezáleží na tom, co *chci*.“ Ofélie potřásla hlavou.

„Ale Ofi –“

„Do prdele, Genevieve, *přestaň*,“ odsekla Ofélie, přičemž sama sebe překvapila jedovatostí svého tónu. Na rozdíl od sestry nepoužívala spro-tá slova často. Genevievein optimismus jí ale drásal nervy. „Jen tak tak se

držím pohromadě a tvoje nekonečné nesmysly o odjíždění a cestování mi vůbec nepomáhají. Už nejsme děti – matka tu nebude, aby tě uchlácholila, až uděláš chybu, protože máš moc horkou hlavu nebo protože si nedokážeš svá rozhodnutí pořádně promyslet. Teď po tobě budu muset problémy žehlit já.“

„Nikdy jsem tě nežádala, abys po mně něco žehlila. Dokážu se o sebe postarat sama. A taky ti můžu pomoci vyřešit tohle. Proč mi prostě nedovolíš ti *pomoci*?“ prosila ji Genevieve.

„Pomoci jak?“ namítla Ofélie. „Paděláním šeků?“

Genevieve sebou trhla. „Já...“

„Já to věděla. Známatčino písmo líp než kdokoli jiný, Vivi,“ řekla Ofélie. „Celý svůj život jsem četla její poznámky a knihy kouzel, zatímco ty jsi venku koketovala se svými přáteli. Myslela sis, že si takové drobnosti nevšímnu?“

„Udělala jsem to, co jsem v tu chvíli považovala za správné,“ prohlásila Genevieve a vzdorovitě pozvedla bradu.

„Proč jsi nepřišla za mnou?“ dožadovala se Ofélie. „Proč jsi nepožádala o pomoc? A kde jsi vůbec vzala peníze, abys ty šeky mohla napsat?“

Genevieve opět odvrátila zrak. „Nezáleží na tom, kde jsem je sehnala. Záleží jen na tom, že jsem se o to postarala, jasné? Koupila jsem nám čas, který jsme tehdy potřebovaly, ale teď máme příležitost začít *znovu*. Přestat se snažit utéct problému, co bude vždycky deset kroků před námi.“

„Kde jsi vzala ty peníze?“ přitlačila na ni Ofélie.

Genevieve sevřela ruce u boků v pěstí. „Proč to nemůžeš nechat být?“

Ofélie zavrtěla hlavou. „To mi říká všechno, co potřebuju vědět. A právě o tohle mi jde – na tvých dobrých záměrech nebude záležet, když se zapleteš do problému, který ti přeroste přes hlavu. A pak to budu muset dát do pořádku já. Stejně jako tuhle záležitost, do které jsme se dostaly.“

Genevieve při sestřiných slovech bolestně zkřivila obličej. Pak zamrkala, otočila se na patě a utekla z uličky.

„*Ksaku*. Genevieve, počkej!“ zavolala za ní Ofélie.

Genevieve zaběhla za roh a zmizela. Ofélie si nadzvedla sukně a hnala se za sestrou, ale než vyběhla z toho smrdutého průchodu, po Genevieve se slehla zem.

Vloupání

O hodiny později si Ofélie uvědomila, že zatímco bezcílně bloudila ulicemi města, utekl celý den. Došla k závěru, že Genevieve musela krátce po jejich hádce odjet kočárem domů, a pomyslela si, že bude dobré dát si navzájem trochu prostoru. Bohužel nečekala, že se natolik ztratí ve vlastních myšlenkách, a nyní už bylo mnohem později, než v kolik se obvykle pěšky vracela. Jenže si rozhodně nemohla dovolit zbytečně utrácet za další kočár.

„Brány otevřou zítra v noci,“ pronesl najednou hlas po její pravici. „Slyšel jsem, že poslední soutěž si vyžádala nejvíc obětí za poslední dvě desetiletí. Sedmadvacet nahlášených úmrtí. To je špatné znamení.“

Ofélie se otočila a spatřila dva mladé muže, kteří se zastavili jen asi metr od ní, před stojánkem s novinami vedle dveří do holičství, hlavy skloněné nad tiskem.

„Jenom sedmadvacet? Myslel jsem si, že se jich přihlásilo přinejmenším sto,“ řekl jeden z nich.

Ten druhý pokrčil rameny. „Většina soutěžících to vzdá dřív, než zemře. Přinejmenším ti chytří to dělají.“

Jeho společník si odfrkl. „Ti chytří se o to vůbec nepokoušejí.“

První muž přikývl na souhlas, odhodil cigaretu na zem a zadusil ji botou, takže na cihlách zůstala malá šmouha. Zavřeli noviny, hodili je zpět na stoh a spáchali ulicí dál.

Ofélie přešla ke stojánku, otevřela horní výtisk a listovala stránkami, dokud nenašla kýžený článek.

Prolétla tučné černé písmo následujících odstavců.

Soutěž s neblahou pověstí dál terorizuje kontinent a zanechává po sobě krvavou stopu. Místo, kde se noční múry stávají skutečností, sen o magické ceně však láká stále nové účastníky.

Ofélie si zastrčila noviny do podpaží a vyrazila domů. Nemohla to být pravda. Ďáblovo sídlo bylo jen výmyslem pro pobavení čtenářů, výmyslem, který přiživoval mediální bouři a prodával noviny. Jenže rozhovor pana Moutona a pana Lafitta v automobilu jí konečně začal dávat smysl. A za to, jak se zachovala k Genevieve, jí jen patřilo, aby musela jít domů potmě, sama a v hodinách, kdy si ďáblové chodí hrát. A navíc v době, kdy do města dorazila ďábelská atrakce.

Pokračovala k domovu a přidala do kroku. Ulice byly lemované domy natřenými odstíny bílé, růžové a zelené, každý přinejméním dvě patra vysoký, s širokými okny a zářivě barevnými dveřmi a obkroužený verandou. Vždy věděla, že zůstane v sídle Grimmových, ale tu a tam si představovala, jak bydlí v pastelově zeleném domě v centru města, nedaleko Francouzské čtvrti, a může každé ráno chodit do kavárny a odpoledne do knihkupectví. Jenže její matka byla po smrti a ten sen byl nyní pohřbený hluboko pod zemí spolu s ní.

Proč nechápeš, že se držíš zpátky, že se snažíš vecpat do role, kterou ti matka vnutila?

Vytrásla si sestřina slova z mysli.

Všechno bude v pořádku, namlouvala si. Soustředila se na to, aby zklidnila svůj dech, zatímco kráčela hlavní ulicí ven z vnitřního města. Věděla, že nesmí dovolit, aby ji obsedantní myšlenky přemohly tady venku, samotnou ve tmě. V duchu odpočítala šest minut, věděla, že za dalších šestatřicet už bude u brány sídla Grimmových. Jenže než napočítala jen dalších pět, koutkem oka zahlédla spektrální modrý záblesk.

Zastavila se. Někde tady by měla být stará katedrála, přestože její obrysy v náhlé mlze neviděla. S divoce rozbušeným srdcem v hrudi porušila matčino první pravidlo – s přimhouřenýma očima se zahleděla do tmy. Žádné zjevení neviděla, ale podle mírných vibrací ve vzduchu, z něhož jí na pažích naskočila nepatrná husí kůže, poznala, že je tam.

Přistoupila k bráně, hledala vypovídající modrý záblesk, její boty na podpatku zakřupaly na dubovém listí a žaludech, jež pokrývaly zem. Opřela se rukama o tyče brány, a když se s rezavým zavrznáním rozevřela, předklonila se. Honem se napřímila, otřela si ruce o sukně a protáhla se mezerou mezi železnými tyčemi.

„Haló?“ zašeptala. Vzadu v mysli skoro slyšela matčino hubování. Neměla se dívat do tmy a už vůbec s ní neměla mluvit.

Jenže žádné zjevení neviděla. Otočila se k odchodu. Zvláštní. Přísahalaby, že tam bylo...

„Vidíš mě?“ zeptal se tichý, skřípavý hlásek.

Ofélie se za ním otočila, ale nic tam nebylo. Její matka klasifikovala duchy na druhé straně do čtyř kategorií: fantomové, poltergeisti, zjevení a ghúlové. Čím výš v seznamu, tím silnější a nepředvídatelnější byli. Ofélie věděla, že každá bytost, která je byt jen trochu průsvitná, je obyčejné zjevení – zesnulá duše, jež ještě nepřešla na onen svět. Všechny ostatní bytosti byly hmotnější a dokázaly rozmanitými způsoby měnit svou podobu, na rozdíl od běžných zjevení – ta vždy vypadala přesně tak, jak je uložili k poslednímu odpočinku. Přesto, všechna by měla být *viditelná*. Přinejmenším pro ni.

„Nevidím tě, ale slyším tě,“ odvětila Ofélie obezřetným tónem.

„Jsi tu, abys mě pobavila?“

„Ne,“ odpověděla a dech se jí na tom slově zadrhl, protože energie ve vzduchu se změnila. Předtím vycítila jen jemné vibrování, ale nyní jí na kůži jiskřila teplá a těžká statická elektřina.

Je to nějaká past?

Klopýtla zpět k bráně.

„Proč ne?“ durdil se hlas. „Nudím se. Mohli bychom si něco zahrát.“

Ofélie otevřela ústa, aby nabídku znovu odmítla, ale pak její medailon na krku opět začal nezvykle pulzovat. Někde v dálce uslyšela blížící se kroky.

„Neměla bys tu být,“ protáhl z mlhy nový, mnohem hlubší hlas.

„O-ou,“ zašeptalo první zjevení. O chvíli později se jeho energie vytratila.

Ofélie polkla. Tohoto nového neznámého neviděla o nic víc než první zjevení, ale *cítila* ho. A připadal jí úplně jiný.

Jak se přibližoval, po kůži se jí rozlévala další statická energie, hladila každý odhalený centimetr, až jí na předloktí i nohou naskočila husí kůže. A pak..., když se z toho zneklidňujícího tepla začaly probouzet i další... věci, prudce zčervenala a honem si založila ruce na hrudníku.

„Ztratila ses?“ zeptal se druhý cizinec s náznakem pobavení v hlase.

Pokud se na tebe tma podívá, neopětuj jí to. Jenže si nemohla pomoci. Něco ji nutilo zůstat na místě.

„Ne?“ zašeptala.

„Zníš, jako by sis tím nebyla moc jistá,“ zavtipkoval ten cizinec a přistoupil ještě blíž.

Znovu přimhouřila oči do tmy a zkusila popojít o krok blíž, ale bylo to, jako by před ní byla neviditelná stěna, která ji tlačila zpět.

„Co to krucinál...?“ dumala nahlas.

„Na těchto pozemcích jsou ochrany,“ vysvětlil hluboký hlas. „Tvé vloupání je zjevně probudilo. Nemůžeš jít dál, pokud nedostaneš svolení.“

„Jako upír?“ zažertovala, ale její slova zněla vážně.

Přísahala by, že v cizincově hlase slyší úsměv, když se zeptal: „S kým jsi to mluvila předtím?“

„Myslela jsem, že jsem viděla ducha...“

Najednou uslyšela výdech přímo vedle svého ucha: „Bať.“

Ofélie nadskočila, protože cizincova energie se jí náhle přitiskla přímo k přední části těla, takže zčervenala ještě víc.

Probodla prázdnotu před sebou pohledem a zamumlala: „Duchové jsou tak otravní.“

„Kdo jsi?“ zeptal se, jako by vůbec nepromluvila, jeho tón byl nyní vážnější. „Připadáš mi tak povědomá...“

Povzdechla si. Nejspíš si bude muset zvyknout na to, že jí to duchové z New Orleans budou říkat pořád, když se svými novými očima vypadá jako dvojnice Tessie Grimmové.

„No, já tebe nevidím,“ pověděla mu, „takže ti nemůžu pomoci s tím, odkud bychom se mohli znát.“

„Jaká škoda,“ prohlásil. „O hodně přicházíš, když nevidíš můj výjimečně pohledný obličej.“

Odolala nutkání zasmát se. „Budu ti to muset věřit.“

Tedy se jí něco jemně otřelo o tvář. „Anděl...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Fantasma***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.